

че може да се убие. Той даже за учение и за свобода вече не мислѣше. Той само мислѣше по-скоро да се спусне за да го не забѣлѣжи господаря.

Тѣй мина день. Настѣпи вотрия.

Паоло не се измѣчваше вече, а често заспиваше въ своя жгълъ. Но лошо бѣше това, че Джино се измори и започна да закѣснѣва. Слѣдъ обѣдъ Росси подозрително го изгледа.

— Забѣлѣза, — помисли си Джино. Трѣбва по бърже. Още петъ торби и ще ни пустнатъ; тогава ще почивамъ.

Но току що взе третата торба отъ Паоло, като му даваше своята праздна, една силна ржка го хвана. Задъ него стоеше Росси.

— Ахъ, ти, — завика той. Почналъ си и за другитѣ да носишъ! На ти тебе, на, на! И удари отъ тояга се сипѣха по гърба на Джино, но той мълчеше, само устни свиваше поблѣднѣлъ цѣлъ.

А Паоло горко плачеше въ своя жгълъ, затулилъ лицето си съ ржцѣ.

— Ти по-голѣма заплата искаше. Ето ти! Ето ти! Сега и слѣдъ петдесетъ седмици не ще се отървешъ! Ето тѣй да знаешъ!

Тая вечеръ Джино мълчешкомъ лежеше на голата земя, като се обръщаше ту на едната, ту на другата си страна, за да не го болятъ посинѣлитѣ меса, а малкиятъ Паоло го съжаляваше мълчишкомъ.

— А утрѣ какво ще стане? — мислѣше Джино.

Но на сутринята Паоло не можеше да си дигне главата, нищо не говорѣше, а само плачеше.

Дойде главния надзирателъ, дойде и бащата, заведоха го въ болницата.